

Sygn. akt V KO 36/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **W. P.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 lipca 2019 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym względem tego oskarżonego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt III K [...]

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

**postanowił:**

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej  
bezzasadności.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ś., wyrokiem z dnia 25 września 2015 r., uznał W. P. za winnego dwóch przestępstw, a to zakwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności oraz drugiego, a zakwalifikowanego z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za co wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, z orzeczeniem kary łącznej w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności. Nadto, wyrokiem tym orzeczono względem oskarżonego karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł każda, zobowiązując go w określonym

zakresie do naprawienia szkody wynikłej z popełnionych przestępstw oraz zasądzając od niego zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na rzecz określonej osoby, z zasądzeniem od oskarżonego także kosztów sądowych w części na niego przypadającej oraz kosztów zastępstwa procesowego udzielonego oskarżycielowi posiłkowemu.

Od wyroku tego apelował obrońca oskarżonego. Po rozpoznaniu tego środka odwoławczego, Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 11 maja 2016 r., utrzymał względem tego oskarżonego w mocy zaskarżone orzeczenie, orzekając również o kosztach postępowania odwoławczego.

Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt III K [...], rozstrzygnięto m.in. o połączeniu kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt III K [...] oraz innych wskazanych tam kar wymierzonych podanymi tam wyrokami, z orzeczeniem kar łącznych 12 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny po 60 zł każda. Powyższy wyrok łączny uprawomocnił się bez zaskarżenia z dniem 29 września 2017 r.

Pismem z dnia 3 kwietnia 2019 r. W. P. wniósł m.in. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt II AKa [...] oraz wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Okręgowy w Ś. w dniu 21 września 2017 r., sygn. akt III K [...]. Skazany powołał się na podstawy wznowieniowe określone w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k. Swoją wniosek umotywował on w odniesieniu do prawomocnie zakończonych postępowania prowadzonego w sprawie o sygn. akt III K [...] tym, że mogło dojść do popełnienia przestępstw przez przedstawiciela [...] Banku na szkodę klientów banku, co opiera na doniesieniach medialnych. Natomiast w odniesieniu do postępowania prawomocnie zakończonych wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt III K [...] skazany swój wniosek oparł o podstawę wznowieniową wskazaną w art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k., nie uzasadniając jednak w żaden sposób swoich twierdzeń, poza powołaniem poglądów teoretycznych.

W związku z tym pismem, Przewodniczący V Wydziału Izby Karnej Sądu

Najwyższego zwrócił się do skazanego o udzielenie informacji, jakie to nowe okoliczności mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, a w odniesieniu do powołanej podstawy wznowieniowej z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., z uwagi na wskazanie przez skazanego na fakt popełnienia przestępstwa przez przedstawiciela [...] Banku w związku z postępowaniem, które objęte jest wnioskiem o wznowienie postępowania – wezwał go do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku w tym zakresie poprzez wskazanie wyroku skazującego lub orzeczenia, o którym mowa w art. 541 § 2 k.p.k.

W odpowiedzi na powyższe, skazany w piśmie opatrzonym datą 3 czerwca 2019 r. odwołał się do faktu zawarcia z określoną osobą, zajmującą się jakoby sprzedażą monet kolekcjonerskich emitowanych przez NBP, umów sprzedaży monet, na podstawie których zapłacił jej znaczną kwotę pieniędzy, lecz monet nie otrzymał, zaś kwota ta nie została mu zwrócona. W związku z tym osoba ta miała zaoferować skazanemu współpracę sprowadzającą się do tego, że W. P. miał organizować klientów-kredytobiorców, zaś ona od każdego zrealizowanego kredytu miała przekazać mu prowizję oraz od siebie dopłacać część przysługującej mu wierzytelności. Nadto, wskazana osoba miała mieć związek z [...] Bankiem i oferować skazanemu pomoc w związku z prowadzonym postępowaniem w sprawie Sądu Okręgowego w Ś. o sygn. akt III K [...]. Odnosząc się zaś do wezwania do wskazania wyroku skazującego lub orzeczenia, o którym mowa w art. 541 § 2 k.p.k., skazany stwierdził, że nie jest w stanie takowego podać. Podniósł jedynie, że posiada wiedzę, iż jest w tym zakresie prowadzone postępowanie przygotowawcze z inicjatywy Prokuratury Krajowej, na co już wskazywał w swoim wniosku o wznowienie. Wniósł jednocześnie o ustalenie przez Sąd Najwyższy, czy osoba, o której wyżej była mowa, została prawomocnie skazana za przestępstwa, jakich dopuściła się względem klientów [...] Banku albo ustalenie, że takie orzeczenie nie mogło zapaść. Osoba ta powinna być bowiem potraktowana jako nowy dowód w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. Skazany przedstawił również poglądy teoretyczne dotyczące omawianych podstaw wznowieniowych.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Treść wniosku skazanego o wznowienie postępowania wskazuje na jego

oczywistą bezzasadność. Dlatego też należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Już w piśmie Przewodniczącego Wydziału do skazanego pouczone go, że wznowienie postępowania to instytucja ściśle sformalizowana, gdy chodzi o jej podstawy. Na te właśnie podstawy należy powołać się we wniosku o wznowienie postępowania. Nie jest przy tym wystarczające jedynie formalne ich wskazanie, lecz należy odwołać się do konkretnych okoliczności przemawiających za takim wznowieniem, objętych tymi podstawami. Stosownie zaś do treści przepisu art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega wstępnej kontroli także w zakresie jego treści. W razie zaś stwierdzenia, że treść takiego wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega w ogóle procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, także polegających na niesporządzeniu i niepodpisaniu wniosku przez podmiot profesjonalny.

W judykaturze słusznie wywodzi się, że oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (zob. np. postanowienie SN z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18, LEX nr 2490308).

Tak właśnie było w niniejszej sprawie. Wprawdzie skazany formalnie wskazał w swoim wniosku o wznowienie na podstawy opisane w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k., to jednak na jego uzasadnienie odwołał się do okoliczności, które przesłanek wznowienia w żadnym razie stanowić nie mogą. Przepis art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. przewiduje bowiem, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody, a wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (lit. a), lub skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (lit. b). Chodzi tu zatem

o nowe fakty lub dowody nieznane przedtem sądowi i stronie, które wskazują na zaistnienie określonej pomyłki sądowej. Na tego rodzaju nowe fakty lub dowody skazany się nie powołał w żadnym ze swoich pism. Za takowe nie można również uznać okoliczności podawanych w piśmie opatrzonym datą 3 czerwca 2019 r., o których była wcześniej szczegółowo mowa. W żadnym razie nie są to nowe fakty lub dowody wskazujące na wadliwość prawomocnego wyroku.

W razie powołania się zaś na podstawę wznowieniową określoną w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., to rolą wnioskodawcy jest podanie wyroku skazującego lub orzeczenia stwierdzającego niemożność wydania wyroku skazującego (art. 541 § 2 k.p.k.). Takiego orzeczenia skazany jednak nie wskazał. Za wystarczające w tym względzie nie może być również uznane odwołanie się do uzyskanych informacji o wszczęciu postępowania karnego z inicjatywy Prokuratury Krajowej.

W konsekwencji, niniejszy wniosek o wznowienie nie jest oparty na przesłance wskazanej w ustawie. Mając na względzie wcześniejsze uwagi, należało zatem odmówić jego przyjęcia wobec oczywistej bezzasadności wniosku.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.